

CARIBOU ISLAND

DAVID VANN BIJ DE BEZIGE BIJ

Legende van een zelfmoord

David Vann
Caribou Island

Vertaald door
Arjaan van Nimwegen

2011
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

De vertaler ontving voor deze vertaling
een werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds

Copyright © 2011 David Vann

Copyright Nederlandse vertaling © 2011 Arjaan van Nimwegen

Oorspronkelijke titel *Caribou Island*

Oorspronkelijke uitgever HarperCollins, New York

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Steve Allsopp / Arcangel Images /

Hollandse Hoogte

Foto auteur Diana Matar

Vormgeving binnenwerk Adriaan de Jonge, Amsterdam

Druk Koninklijke Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 6649 9

NUR 302

www.debezigebij.nl

MIJN MOEDER WAS niet echt. Ze was een vroege droom, een hoop. Ze was een plek. Sneeuwachtig, zoals hier, en koud. Een houten huis op een heuvel boven een rivier. Een bewolkte dag, de oude witte verf van de huizen die lichter leek door het opgesloten licht, en ik kwam thuis uit school. Tien jaar, ik liep in mijn eentje, liep door plekken vuile sneeuw in de tuin, liep de smalle veranda op. Ik weet niet meer hoe mijn gedachten toen werkten, weet niet meer wie ik was of hoe ik me voelde. Dat is allemaal weg, uitgewist. Ik deed onze voordeur open en zag mijn moeder hangen aan de dakspanten. Sorry, zei ik, deed een stap terug en sloot de deur. Ik stond weer buiten op de veranda.

Zei je dat? vroeg Rhoda. Zei je sorry?

Ja.

O, mam...

Het is lang geleden, zei Irene. En het was iets wat ik zelfs op dat moment niet kon zien, dus ik zie het nu ook niet. Ik weet niet hoe ze eruitzag toen ze daar hing. Ik weet er niets meer van, alleen dat het zo was.

Rhoda schoof dichterbij op de bank en legde haar arm om haar moeder heen, drukte haar tegen zich aan. Allebei keken ze naar het haardvuur. Een metalen scherm ervoor, kleine achthoeken, en hoe langer Rhoda keek, des te meer gingen die achthoekjes lijken op de achterwand van de open haard, door de vlammen verguld. Alsof de achterwand,

zwartberoet, onthuld of veranderd kon worden door vuur. Daarna zou haar blik wegglijden en zou het weer gewoon een scherm worden. Ik wou dat ik haar had gekend, zei Rhoda.

Ik ook, zei Irene. Ze gaf Rhoda een klopje op haar knie. Ik moet gaan slapen. Morgen een drukke dag.

Ik zal dit huis missen.

Het was een fijn huis. Maar je vader wil bij me weg, en de eerste stap is dat hij ons naar dat eiland laat verhuizen. Dan is het net alsof hij het nog geprobeerd heeft.

Dat is niet waar, mam.

We hebben allemaal onze regels, Rhoda. En de vaste regel van je vader is dat hij nooit een slecht mens wil lijken.

Hij houdt van je, mam.

Irene stond op en omhelsde haar dochter. Welterusten, Rhoda.

's Morgens sjouwde Irene mee aan al die boomstammen, van de pick-uptruck naar de boot. Die passen nooit in elkaar, zei ze tegen Gary, haar man.

Ik moet ze een beetje afvlakken, zei hij binnensmonds.

Irene lachte.

Dank je wel, zei Gary. Hij had alweer die grimmige, zorgelijke blik die al zijn onmogelijke plannen begeleidde.

Waarom bouwen we geen hut van planken? vroeg Irene. Waarom moet het een blokhut zijn?

Maar Gary antwoordde niet.

Je doet ook maar, zei ze. Maar dit zijn niet eens balken. Er is er geen een dikker dan vijftien centimeter. Het gaat eruit-zien als een schuurtje van stokken.

Ze waren op het hoogste deel van de camping aan het Skilak Lake, bleek jadegroen van het smeltwater van de glet-

sjer. Vlokkig van het slib, en door de diepte nooit erg opgewarmd, ook niet in de nazomer. Een voortdurende kille wind, en de bergen die aan de oostelijke oever oprezen vertoonden nog plekken sneeuw. Vanaf de toppen had Irene op heldere dagen vaak de witte vulkanische pieken van Mount Redoubt en Mount Iliamna gezien aan de overkant van Cook Inlet, en op de voorgrond het brede bekken van het schiereiland Kenai, sponsachtig groen en roodpaars mos, de onvolgroeide bomen die moeraslanden en kleinere meren omzoomden, en de enige snelweg die in het zonlicht zilverig kronkelde als een rivier. Grotendeels staatsdomein. Hun huis en dat van hun zoon Mark waren de enige gebouwen langs de oever van het Skilak Lake, en ook die lagen verscholen tussen bomen, zodat het meer er nog steeds prehistorisch, ongetemd uitzag. Maar aan de kust wonen was niet genoeg. Ze vertrokken nu, naar Caribou Island.

Gary had zijn pick-up achteruitgereden tot vlak bij de plek waar de boot op het strand was getrokken, de voorsteven open, een loopplank voor het inladen. Met elke boomstam stapte hij in de boot en liep helemaal naar achteren. Hij wankelde, want de achtersteven lag in het water en bewoog op en neer.

Lego-balkjes, zei Irene.

Zo kan ie wel, zei Gary.

Mooi.

Gary sjarde aan het volgende balkje, Irene pakte haar uiteinde vast. De hemel werd wat donkerder en het water verkleurde van licht-jadegroen naar blauwgrijs. Irene keek op naar de berg en zag een van de flanken witter worden. Regen, zei ze. Het komt deze kant uit.

We gaan gewoon door met inladen, zei Gary. Trek je jack aan, als je wilt.

Gary in een flanelen werkoverhemd met lange mouwen over zijn T-shirt. Spijkerbroek en laarzen. Zijn uniform. Hij leek jonger dan hij was, midden vijftig en in goede conditie. Irene vond hem er nog steeds goed uitzien. Ongeschoren, niet gedoucht op dit moment, maar echt.

Het duurt vast niet lang meer, zei Gary.

Ze zouden hun hut vanaf de grond opbouwen. Zelfs geen fundering. En geen tekeningen, geen ervaring, geen vergunningen, advies ongewenst. Gary wilde het gewoon doen, alsof zij twee de eersten waren die deze wildernis in getrokken waren.

Dus bleven ze inladen, en de regen kwam op hen af als een witte schaduw over het water. Een soort gordijn, het regenfront, maar de eerste druppels en de wind komen altijd al vlak daarvoor, onzichtbaar, al bezig voordat ze wat kon zien, en dat was telkens weer een verrassing voor Irene. Die laatste momenten die werden afgepakt. En dan zwol de wind aan, het regenfront sloeg toe en de druppels vielen groot en zwaar, onontkoombaar.

Irene pakte het uiteinde van de volgende stam, liep naar de boot met haar gezicht afgewend van de wind. De regen kwam nu van opzij en trof haar hard. Ze had geen muts op, geen handschoenen aan. Haar haar in de war, druppels aan haar neus, en ze voelde de eerste kou toen de regen door haar blouse heen haar armen bereikte, een schouder, de bovenkant van haar rug en haar nek. Al lopend dook ze in elkaar, ze legde haar stam neer en liep terug, de andere kant op weggedoken, nu raakte haar andere zij doorweekt en ze huiverde.

Gary liep voor haar uit, ook gebogen, zijn bovenlichaam afgewend van de regen alsof het zijn benen niet wilde gehoorzamen en een eigen richting wilde inslaan. Hij pakte